

lemmer af begge Ting, og den havde bestræbt sig og vilde bestræbe sig for ikke at give os Grund til at unddrage den den Støtte.

Jeg mente altsaa at kunne gaa ud fra, at Regeringen vilde vise de konservative Partier samme Hensyn som de andre. Det forekommer mig ogsaa rimeligt at kræve dette af Regeringen. Det kræver jo dog *nogen* Overvindelse at støtte en Regering af en ganske modsat Partiretning selv under Forhold som de nuværende, og alle ved, at Forholdet er saadant, at det er vanskeligt at bringe den store Befolkning i Landet til i alle Tilfælde at forstaa, hvorfor Støtten ydes; det er vanskeligt at gøre det, fordi det er umuligt at tale rent ud overfor den store Befolkning og sige, hvorfor vi har støttet Regeringen, hvad enten det var ved den saakaldte Tillidsreklæring eller i andre Tilfælde. Men det maa vi finde os i og maa saa indrette os paa, hvordan vi vil bære Ansvaret overfor vore Meningsfæller for vore Handlinger. Men naar vi stiller os saaledes overfor Regeringen, har vi Lov til at forlange noget til Gengæld af Regeringen, naar Partiet skal være lige, nemlig at den viser de konservative Partier et rimeligt Hensyn ligesom andre Partier, den ønsker Støtte af. Det er ikke alene os her i Salen, men ogsaa vort Parti i Landet og Partipressen, det gælder, de tre Ting kan ikke adskilles fra hverandre. Naar Regeringen nu paa en efter vort Skøn stødende og krænkende Maade har tilsidesat denne Presse, har den rettet denne stødende og krænkende Handlemaade ogsaa imod os. Jeg afventer, hvad Regeringen maatte svare herpaa. Hvis den skulde komme med en Forklaring af sin Handlemaade overfor den konservative Presse, som bringer os til at se anderledes paa det, er det naturligvis en anden Sag, men hvis det ikke er Tilfældet, maa jeg mene, at det er os, de konservative Partier, Regeringen har tilføjet en Fornærmelse, hvad vi maa anse den omtalte Handlemaade for at være.

Jeg har ønsket at sige Regeringen dette ved denne Lejlighed og ikke i Finansudvalget eller andre Steder, fordi her er et Sted, hvor Offentligheden vil høre, hvad vi har at sige, og hvad Regeringen har at svare. Og vi finder det ogsaa billigt at sige det netop nu, da Regeringen forlanger et Vaaben imod Pressen. Naturligvis vil denne Handlemaade udøve nogen Virkning paa vor Stilling til den Sag, som foreligger, og den vil yderligere skærpe den Utilbøjelighed, vi paa Forhaand har til at stemme for andet Stykke af § 1. Jeg kan ikke tænke mig, at det konservative Parti her i Folketinget vil give en saadan

Bestemmelse sin Stemme, hvis den skal blive staaende uændret; jeg haaber, at det vil lykkes under den Udvalgsbehandling, som forestaar, selv om den bliver kortvarig, at naa til en anden Affattelse, saaledes at vi kan gaa med til den. Men hvis det ikke sker, tror jeg med Bestemthed at kunne sige, at der ikke kan være Tale om, at vi kan give en saadan Bestemmelse som den i andet Stykke af § 1 vor Stemme, og hvordan vi saa, hvis den vedtages uforandret, kommer til at stille os til Lovforslaget som Helhed, vil være noget, vi kommer til at tage under den alvorligste Overvejelse, idet vi maa undersøge, hvorvidt den Pligt, vi mener at skyldte vort Land og vort Folk i dette Øjeblik, er saa stærk, at den tvinger os til at undlade at modsætte os et Lovforslag, som vi af andre Grunde end de Grunde, jeg her har anført, og paa Grund af den Behandling, vor Presse har været Genstand for, vilde finde os opfordret til at modsætte os helt og holdent. Men det vil, som sagt, vise sig, og jeg vil lade det henstaa, til det Tidspunkt kommer, da vi faar at se, om Bestemmelsen bliver uforandret, eller der muligt bliver foretaget en Forandring, og til vi har hørt, hvad Regeringen har at sige angaaende sin Stilling — den, jeg har fremdraget her — til den konservative Presse i Landet.

Justitsministeren (Zahle): Efter at have takket det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (Stauning) og det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Niels Petersen) for den uforbeholdne Tilslutning, de har givet Lovforslaget, som det nu foreligger, ved deres anbefaling af, at det vedtages hurtigt og uforandret, skal jeg tillade mig at henvende nogle Bemærkninger til det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og den sidste ærede Taler (Wulff).

Det ærede Medlem fra Æbeltoft støttede først sine Betænkeligheder overfor det foreliggende Lovforslag paa en historisk Undersøgelse, og det er jo ikke saa unaturligt for en saa betydelig historisk Videnskabsmand, som det ærede Medlem er. Man kan lære meget af Historien, men man kan ikke lære alt af den, og man kan neppe af Historien lære synderligt om de helt nye Forhold, vi nu lever under. Naar man er gaaet til saa store Indskrænkninger paa andre Omraader, som vi er, hvor vi gør Indgreb i en Landbrugers Ret til at handle med sine Produkter, som han vil — en Gaardmand maa ikke sælge sin Hest eller sin Sæd, som han selv vil —, naar man gennem en Forbudslovgivning gør store